

[Weikop.]

dengang, heller ikke fra ministerens side — at fagforeningerne og arbejdsgiverne kan slutte en monopolaftale, der afskærer institutionerne fra at købe, hvad de ønsker — det er jo det afgørende — for det, siger ministeren, falder ind under løn- og arbejdsforholdsftaler. Jeg tror ganske afgjort, at havde man i det udvalg, der arbejdede med tingene, været bekendt med det, ville loven sikkert have set lidt anderledes ud, og det fik jeg da også en lille fornemmelse af, da det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for lidt siden tog et vist forbehold i denne sag.

Jeg har egentlig fået det indtryk, også af det, den højtærede minister sagde, at ministeren egentlig ikke føler sig helt godt tilpas ved denne aftale, og jeg vil anbefale at spørge monopoltilsynet, om det ikke skulle søge at bringe sagen ind for ankenævnet og domstolene. Det er den vej, som alle må gå, når de slutter aftaler, der er utilfredsstillende, at få disse aftaler indbragt for ankenævnet og domstole. Den samme ret har monopoltilsynet; således er loven jo affattet.

Jeg synes egentlig, at den praksis, der her er knæsat — for at sige det rent ud — ganske simpelt ikke går. En sådan forskelsbehandling, som der her er tale om, af dem, der slutter monopolaftaler, synes jeg slet ikke kan opretholdes.

Hvidberg: Da jeg den 26. oktober optog denne sag om striden mellem de to præster i Kolding som et spørgsmål til den højtærede kirkeminister, gjorde jeg det som en ren principalsag, og jeg drog nøje omsorg for ikke at nævne hverken navnet Bartholdy eller Sølling. Imidlertid tør jeg nok sige, at den højtærede kirkeminister i sin — for at bruge ministerens eget udtryk — fulminante tale ikke undlod at nævne deres navne og køre hele sagen op. Nu er den her under finanslovdebatten draget frem af mig igen, idet jeg mener, at ministeren ikke har gjort nogen rigtig anvendelse af loven. Jeg mener virkeligt, at ministeren ved sin optræden har tilsidesat et gammelt retsgode, og ministerens udtalelser i dag har ikke kunnet overbevise mig om det modsatte.

Ministeren bliver ved at nævne D. L. 2—4—9 og 10, men jeg vil gerne gøre opmærk-

som på, at pastor Søllings udtalelser må ses ikke alene på baggrund af Danske Lov, men også på baggrund af Kirkeritualet og straffelovens § 155. Jeg skal her — med den højtærede formands tilladelse — citere Kirkeritualets ord, hvor der slet ikke tales om hån og forhånelse, men hvor der ganske enkelt står, at man ikke må nævne navn:

„De iligemåde skulle vel se til, at de ikke beskæmme nogen med deres elencho, så og, at de ingen røre ved navn, når de straffe synden“.

Det viser sig også, at de domme, der har været afsagt, refererer ikke blot til Danske Lov, men også til Kirkeritualet og endvidere til straffelovens § 141, nu § 155.

Der siges i referatet af pastor Søllings tale om pastor Bartholdy, at han røber en anden holdning end den, Vorherre kalder på: velvilje, tilgivelse og barmhjertighed. Hvis man læser straffelovens § 155, vil man se, at der står:

„Misbruger iøvrigt nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, sin stilling til at krænke privates eller det offentliges ret, straffes han med bøde eller hæfte.“
Jeg mener, at når man har frakendt en præst — thi Bartholdy er jo stadig præst — velvilje, tilgivelse og barmhjertighed, disse fundamentale etiske egenskaber, som dog må være grundlæggende for hans præstegerning, har man krænket hans ret, og derfor kan jeg stadig ikke se, at det ikke er rigtigt at hævde, at hvis denne sag var kommet for Højesteret, ville pastor Sølling være blevet dømt på lignende måde som de to andre.

Med hensyn til Hornbechsagen er det meget karakteristisk, at den højtærede minister fremdrog den først, thi jeg sagde udtrykkeligt, at den kunne vel inddrages til sammenligning, og jeg ville ikke have fremdraget denne dom alene, hvis jeg ikke havde haft Moe-dommen. Det er rigtigt, at han blev dømt for at have brugt dette ord — ganske vist mod hans benægtelse, han mente ikke at have brugt dette ord — men der var vidner på, at han havde brugt det. Han nævnte heller ikke noget navn. Han sagde forfatteren eller forfatterne af det og det skrift. Det er måske noget uklart. Men jeg kan ikke komme bort fra, at Moe-sagen er ganske analog med det foreliggende tilfælde. Nu er det naturligvis et skøn, hvad der er analogt, og det er rigtigt, som den